

שמע יש האל ה' אלקינו ה' אחד

קונטראס

דָּרְשָׁנוּ לְהַזְּדֵד

שיחות ומאמדים

מאת

הגה"צ רבי יעקב מיאיד שעבטער שליט"א

מאמר
הוֹצָאָתִיךְ מִארֶץ מִצְרָיִם

אַיְדִּישׁ

מיעהך מלשוני היילג

מיאמר ד'

חודש ניסן שנת תשפ"ב לפ"ק

לשימוש המאמר מפי מוריינו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יהודך
718-586-5199
בא"י 0765997840

~~~

ניתן לקבל מיידי חודש הקונטראס באימעל: dyyyms12@gmail.com
ובן ניתן לקבל את הקונטראס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20 עבור
הוצאת ערך הקונטראסים
נא להשאיר הודעה בקול דורשי יהודך נומעך 9

~~~

נעשה בפיקוח "מוסדות קרן אור" – בנשיאות מוריינו הגה"צ שליט"א

נסדר לדפוס ע"י:

תוכן המאמר

תחילת למקראי קודש	א
"צ'יאת מצרים" - לית מוחשبة תפיסה ביה!	ב
פ"ה ס"ח - עפן דין מוביל!	ג
דאם איז 'אונזער' מעשה	ג
גלויב או דער אויבערשטער קען דיר ארוויסנעםען	ה
והיה מראה באצבעו - "און דאם איז די מעשה"	ו
"מצמיח ישועות" - אָן צו וויסן פון וואו	ז
קערנדלעך פון דער גאולה העתידה	ט
אהבתי אתכם אמר ה'	יא
כי חגה 'לני'	יב
המבזה את המועדות אין לו חלק לעולם הבא	יג
גב זיך איבער	יד
באקומווען א נייע צורה	יד
איך וויס גארנישיט	טו
גלויב אין דעם יומ טוב	ז
עם לויינט צו לעבן טויזנט יאר	יח
אמונה אין דעם הסתר פנים	יח
צוזאמגעשטעלטע נשומות...	כ
אקט סארטן סוכות...	כג

הוֹצָאתִיק מַאֲדֵץ מְצָרִים

תְּחִילָה לְמִקְרָא קָדֵשׁ

מען זאגט נאר, דאכט זיך פונעם ראנפשייער, עס שטייטט מן הסטם אין זרע קודש^[א]: "תְּחִילָה לְמִקְרָא קָדֵשׁ"^[ב] - דו ווילסט זיך באנייען? דו ווילסט זיך באנייען אין עבודת ה'? מען דארך זיך דאר אליעמאן באנייען - "תְּחִילָה", איז "זָכָר לִיצְיאַת מִצְרָיִם" - זי' מקשר דיין מחשבה צו יציאת מצרים!

דען הייליגער סייפור פון יציאת מצרים, פון גאולת מצרים, וואס פון דעם איז געוווארן "וְלֹקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעֵם"^[ג], און דאס אלץ איז געוווען "בְּמִסְתַּבָּאת וּבְמִזְפְּתִים (וכו') וּבְמִזְרָאים גָּדְלִים"^[ד] - דאס איז אוצרות אויף דיGANZUA_IDISHKEIT!

א. עי' בספה"ק "זרע קודש" סוף פרשת בא, בד"ה "א"י זכור את יום", זול"ש: "וזהו שבשבת קודש בו באים לקודשה, אף שהיו משוקעים מוקדם בטומאה, כמו שמצוינו באדם הראשון שבשבת היה מכפר עליהם כמו שאמרו חז"ל (מדרש שוח"ט צב), אומרים אז (בקידוש) 'תְּחִילָה לְמִקְרָא קָדֵשׁ זָכָר לִיצְיאַת מִצְרָיִם', פירוש שעתה נפתח לו שער ופתח והתחילה להיות מcano ואילך נקרא קודש, אף שהיא משוקע מוקדם בעבריות, והגמ' שלפי השכל והטבע אי אפשר זה, להזה אומרים 'זָכָר לִיצְיאַת מִצְרָיִם', שהיינו גם כן משוקעים עוד במ"ט שעריו טומאה וכמעט נשקעו רק שהשי"ת עשה לנו נס, והנס הזה הוא שער שבכל עת שנוצר לזה לצאת משיקוע הטומאה לקודשה, יוציא אותנו הש"ת על ידי הזכר של יציאת מצרים".

ב. נוסח קידוש ליל יו"ט.

ג. שמות ז'

ד. שמות ד, לד.

'יציאת מצרים' - לית מחשבה תפיסה ביה!

עס שטיעיט פון דעם ראנפישיכער^[ג], איז 'יציאת מצרים' איז געקומען פון אזא הויכער פלאץ אין וואס עס איז נישטא קיין השגה פון קיין נברא, נישט קיין 'מלאכימ ושרפימ וחיות ואופני הקודש' האבן א שמצ, א השגה פון וואנעט דאס איז געקומען! דאס איז אראפ אויף דער וועלט, אונ עס האט זיך אפגעתאן איזיפיל מופתים, איזיפיל גילויים, איזיפיל הכרזות, איזיפיל גילויים וואס מען דערהערט איז דער אויבערשטער האט באשאפן דער וועלט, אונ איז ער פירט דער וועלט - 'אין' דער טבע אונ 'למעלה' מדרך הטבע, אצעלכע סארטן גילויים וואס איז מען זאל דערצילן טויזנט יארן נאכאנאנד וועט מען נישט צוקומען צו קצה הסיפור וואס דארטן האט זיך אפגעתאן!

אויף איזוי וווײיט טאקט, איז ווען דער אויבערשטער האט געגעבן די תורה הקדושה, האט ער געזאגט: "אנכי ה' אלקי" [אשר הוציאתי מארץ מצרים]^[ה]. אלע פרעגן די קשיא - עס וואלט דאר געדארפט שטיין 'אנכי ה' אלקי אשר בראתי את השמים ואת הארץ'? נאר "אנכי ה' אלקי אשר הוציאתי מארץ מצרים" -

ה. עי' בספה"ק זרע קודש על המועדים, בסדר ההגדה, בד"ה "אמרו ז"ל מתמניא בגין עד סוף", זול"ש בא"ד: "בי נס יציאת מצרים אי אפשר לספר כלו, כי לית מחשבה תפיסה ביה בעולם זה שםשם נשתלשל הנס, ואם יספר אלף שנים לא יגיע לказחה הסיפור, כיון שאין שיעור וערך וקץ להדבר לפי מחשבות אדם לתפוס בעולם עליון, נמצא שקדושת יום ראשון של פסח שייצאו מצרים גבוה ועליון יותר מקדושת שבת, ולכן לא היה לא עיי מלאך ולא עיי שרף, כי אין להם שם שום השגה ותפיסה. ועוד ראייה על זה, כיון אומרים בשבת קודש זכר ליציאת מצרים, מוכח שיציאת מצרים גדול יותר, כיון שבשבת קודש הוא זכר לו, וודאי הנזכר, גדול יותר, ושבת זכר ליציאת מצרים לעורר את העולם שיציאת מצרים ממש, והמתעורר גדול יותר, וקטן נתלה בגודל, ובמتن תורה התחיל ית', אנט' ה' אלקי אשר הוציאתי מארץ מצרים".

(ויל) איר האט דאר געצעהן (- היי עדי ראייה); אזא מין גילוי נפלא איז יציאת מצרים [ז].

ב"ה ס"ח - עפנ דיין מוויל!

און דערפאל איז א מצוה גדולה - א מצות עשה דאוריתא, צו דערמאנען אלע טאג - 'יציאת מצרים', "כל ימי חייך" - לרבות הלילות [ח]. דאס איז עפעס א פשט'ע זאר?!" כל ימי" - לרבות את הלילות, אלע טאג! אלע טאג און אלע נעכט זאלסטו דאס האלטן אין איין דערמאנען, און דו ביסט מקיים מיט דעת א מצות עשה דאוריתא פון הזכרת יציאת מצרים.

און פsch איז א מצוה מיוחדת 'לספר ביציאת מצרים' - צו עפנען דאס מוויל, פס"ח - פה סח [ט] - רעד ארויס קלאר, רעד ארויס קלאר - לבטא בשפטים, רעד ארויס קלאר 'בשפה ברורה ובנעימה' דעת סיפור יציאת מצרים.

דא איז א מורה'דייגער שורש - דער עניין פון יציאת מצרים, דאס איז א שורש פון דעתGANZEN בריאות העולם, פון דיGANZEN בריאות העולמות, עס איז א שורש פון דיGANZEN התחלת פון א אידן צו מקורב ווערן צום אויבערשטן 'לעולם עד ולנצח נצחים'!

דא איז 'אונזער' מעשה

דארטן איז דא דער סוד הנפלא מאוד פון "המבדיל בין קודש לחול בין ישראל לעמים" [ז], פון אפילו "הלו עובי עבודה זרה והלו

ג. עי' בפי' הטור על התורה בשם הרמב"ן, ועוד.

ה. עי' משניות ברכות פרק א' משנה ט', ועיין רמב"ם הל' קרי"ש פ"א, ה"ג.

ט. עי' פרי עץ חיים שער מקרא קודש פ"ד.

ו. שבת קג:

עובדיה עבדה זורה, הלו מגלי עריות והלו מגלי עריות" [יא] – א סוד נפלא מאד – א ז שרעקליר אין דער וועלט – פון 'המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך ובין ישראל לעמים'!

די מעשה פון יציאת מצרים – דאס איז א מעשה נפלא מאד וואס איז נאר געוען פאר די בריאה; די מעשה איז געוען באופן רוחני, בשורש שורשינו, ובשורש שורש שורשינו; אונ דער אויבערשטער האט אונז געגעבן א מתחנה, צו זיין דבוק אינ דעם, אונ געמען פון דעם.

דאס וואס ס'איז געוען דארטן – עד אין קז – די גאנצע יציאת מצרים – מהחל ועד כלה – אונ אלעס וואס האט זיך געטאן, וואס מיר וויסן אונ וואס מיר וויסן נישט, גייט אויף יעדן איד! אויף יעדן איד! יעדן איד! יעדן איד ממש. יעדער איד איז אלע אידן צוזאמען! יעדער איד איז אלע אידן צוזאמען! יעדער איד איז זיער גראיס – אונ דאס גייט אויף יעדן איד, יהיה מי שייהה, יהיה איך שייהה, אזיוי ווי דער הייליגער רבוי האט אונז מגלה געוען – פשוטו כמשמעותו פשוטו כמשמעותו, אזא שייכות האט א איד צו יציאת מצרים! [יב]

יא. עי' שמות הרבה, פכ"א, פ"ז.

יב. עי' בספה"ק "ליקוטי הלכות" הל' אונאה ה"ג, אות א', זול"ש: "כי התורה היא בכל אדם ובכל זמן וכל אחד ואחד מישראל מי שרוצה ליכנס בדרך הירושלמי באמות בדרך הקודש בדרך האמת, עוביין עליו כל הגלויות וכל המלחמות והסיפורים המבוירים בכל התורה כולה ובנבאים ובכתובים, כי כל אחד מישראל כולל מכל התורה וציריך שייעברו עליו כל המלחמות וכל הגלויות בחינת גלות מצרים וגולהה ושאר כל הגלויות וגולהן ומלחמת עמלק ומלחמת ל"א מלכים ושאר כל המלחמות שהיו על ישראל המבוירין בכל התנ"ך, הכל ציריך לעבור על כל אחד ואחד מישראל עד שזוכה לבחינת גולה שלמה שהיא לבחינת גולה שאין אחרת הפסיק, דהיינו כשבזכה קבוע עצמו בדרך הקודש בקביעות גדול כיתד חזק בל' ימוט לעולם וזוכה להתקרב לה' יתרוך באמת קרואוי, וגולה נפשו מכל התאות ומכל הבל עולם הזה לגמרי לבחינת גולה שלימה שאין אחרת הפסיק שזו עיקר הגולה בפרטיות אצל כל אחד ואחד מישראל, כמו בא שם הבעל שם טוב ז"ל לבחינת קרבא אל נפשי גאליה. וכשיזכו מתא חדא או בי כניתה חדא לתשובה צו שהוא

גלויב אֲז דָעַר אוּיבָעַרְשְׁטָעַר קָעַן דִיר אַרְזִיסְנַעַמְעַן

מיין טاطע^[ג] ע"ה האט מיר געזאגט אֲז עס שטייט אין רמבען^[ד] – איך האב עס געצעהן פון רבוי צדוקן^[ט] – מן הסתם שטייט עס

בחינת גאולה שלימה אֲז נזכה שיבוא לנו הגואל צדק ויגאלנו מהרה, כי כולא בתיבותה תלייא וכו', כמו שאיתה בזוהר הקדוש".

יג. ה"ה הרה"ח רבוי דוד ב"ר יעקב גדל" שעתער ז"ל, נולד שנות תרנ"ט בעיר העתיקה בירושלים, והתייתם מאביו בן ארבע עשר וחצי בערך, בעת מלחמת העולם הראשונה. התקרב לרביינו ז"ל על ידי שראה האיך הרה"ח רבוי ישראל בער אודסר ז"ל מתפלל בתמימות ודביבות, קיבל הרבה מתורויות ועצותיו של רביינו ז"ל מהרה"ח רבוי אברהם שטערנהארץ ז"ל, היה מה חשוב אן"ש בדור הקודם, מדקדק למצות באהבה, חכימא דיהودאי, ובועל חסד נפלא מאד, הרבה עסק עם מורי נפש ושבורי לב, וכן עסק הרבה בשידוכי מצוה, לא ראו אצל ביטול זמן, והיעיד עלייו מוריינו שליט"א (אוסף מכתבים חלק א' מכתב י') 'שישב ולמדليلות כימים בצעעה בתני נסיות שונים, שהוא שם ספרים ונתוקים' עכ"ל, ועל כלן היה ענוותן ושפלו ברן, הזהיר שלא לכתוב על מצבתו שם דבר שבח, נפטר י"ב ניסן שנת תשל"ד לפ"ק, ומנוחתו כבוד בהר המנוחות בירושלים עיה"ק טובב"א.

יד. עי' בדרשת תורה ה' תמיימה להרמב"ן.

טו. עי' בספה"ק "פרוי צדייק" פר' ואתחנן, אות ה', זול"ש: "ווענין של זכרון יציאת מצרים שהוזהרו עלייה כמה פעמים הוא כדי שלא יפול האדם בעצמו אחרי שיחשוב וידע נגעי לבבו ושלא יתיאש חס ושלום על זה בא זכירות יציאת מצרים שאף שהיו משוקעים שם בקליפה כל כך כעובר בבטן אמו מכל מקום הוציא ה' אותנו משם וכן יעוזר השם יתברך לכל מי שירצה לשוב באמת. וכמו שאמרו (שהשר' ה' ב') בני פתחו לי פתח אחד של תשובה כחו דו של מהט ואני אפתח לכם פתחים שהיו עגלות וקרונות נכנסות בו. ואומרים בשם הבעש"ט זצ"ל אך שהחו דו של מהט יהיה מפולש מעבר עד עמוק הלב. וזה העניין שהוזכר במאמר אני ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. ורבים הקשו למה לא אמר אשר בראתי שמים וארץ. והרמב"ן ז"ל כתב שביציאות מצרים כלל מציאות ה' וחידוש העולם והשגחה עיין שם. ולפי הנ"ל הוא כי במאמר אני שהוא כנגד כתרא עליון כמו שאמרו (זה"א רנ"ז א') אני ביה כ' כתרא וכו', זהה מורה ישראל קשורים בשורש זה נזכר יציאת מצרים להורות שאף מי משוקע חס ושלום בכל מקום שהוא מכל מקום זרע ישראל לא ידה ממנה נדח לאחר שקשורים בשורש בהשם יתברך ואם אך ירצה לשוב לה' ולדבקו בו יעזרו השם יתברך כי מי צאתנו מארץ מצרים".

נאך פון פריערדיגע, איז בשעת מען איז מקיים די מצוה פון מצרי
זיין יציאת מצרים דארף מען גלייבן איז דער אויבערשטער קען מיר
ארויסנעםען פון מצרים, אונן מקרוב זיין צו "פנימ' בפנימ' דיבר ה'
עמכם"!^[ט] - דאס איז די גראסטע התקרבות, דאס דארף מען
ארײַנברענגען אין זיך, וויל איזוי וועט עס זיין סוף כל סור!

זאל דער אויבערשטער העלפֿן עס זאל טאָקע צײַן מיט דעם, נישט
מיט קײַן צער, נישט מיט קײַן עגמאַת נפש, נאר טאָקע מיט דעם וואָס
מען דערמאָנט יציאַת מצריִים, גלוּיבָן אָז אַין מצריִים אַיז מען געווען
אַין דֵי ערְגַּסְטָעַ מצבִּים אַין דער וועלט ברוחניות ובעשניות, אַון דער
אויבערשטער האָט געהאלפֿן! - אַט דאס דאָרָךְ אַריינְבָּרעְנְגָּעַן אַין אַ
מענטשָׁן אַז ער קעַן אַרוֹיסְגִּין פֿוֹן אלע פֿלאָנטְעָרָן!

דער בעל דבר פאָרפלאנטערט יעדן מענטשן בגשמיינט וברוחניות איז
עס דאָכט זיך אים איז ער וועט נישט אַרוַיסגִין לעולמי עד! - גלויב
איז דער אוּבֿערשטער קען דיר אַרוַיסנעםען! דארטן האט זיך געטאן
גרעסעדרע נפלאות! [ii]

והיה מראה באצבעו - "און דאס איז די מעשה"...

און דאס (סיפור יציאת מצרים) איז אונזער מעשה, דאס איז אונזער מעשה ממש, עס איז אונזער מעשה. מיין טאטע ע"ה האט מיר אמאָל געזאגט, איז רבִּי אלטֶר בֶּן צִיּוֹן[חֵי] ע"ה, וווען ער פְּלוּגַט אַמאָל

טז. דברים ה, ד.

ז. [אמר המועל]: שמעתי מ אברהך חשוב שהיה בחור מבוגר, והיה לו לפני ארבעה אחיות בתורה שידוכים, והشيخ לבו לפניו מוריינו שליט"א. ואמר לו שהשם יתברך יכול לעשות הכל ברגע. ולא דבר הדברים אל לבו על אף שהוא היה מאמין, מכל מקום מרוב מורייתו על מצבו לא חיזק עצמו בדיורים הללו, ומוריינו שאל לו אתה מאמין שהרבינו של עולם ברא את העולם בשעה ימים?! אמר לו: בודאי! אם כן למה אמר מאמיינו ושביך ברבינו של עולם לעשׂות המשׂה שיעזרו בדורותם ביום אגד?]

ימ. ה"ה הרוח"ח רבי אליהו בן ציון ב"ר מרדכי דוד קראסקאָפּ ז"ל. נולד בשנת תרנ"ד

דערצ'ילן די מעשה פון דער "בת מלך"^[ט] - דער רביה הויבט דארט און: "אַיְן וּוּגַּהֲבַּא אַיְקַּהֲדַּעַר צִיִּלְתַּא מַעַשָּׂה [וּוֹאַס וּוּגַּר עַס הַאֲטַזְיָה גִּיהָעָרְתַּה הַאֲטַגְיָה אַהֲרֹן תְּשׁוֹבָה - אַוְן דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה]" (וכו'). (פירושו): "אויפֿן ווועג" - מיר זענען אינטיטן ווועג (של ימי חיננו), דארף מען וויסן צו נישט קיין טעות האבן אוּן פַּאֲרָקְרִיכְן, אינטיטן ווועג דארף מען דערהען די מעשה. מען פִּירְטַּדְאַר אַוִּיס - "אוּן דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה". האט ער אַנְגָּעָנוּמָעָן (געוויזן אויף) יעדן אַיְנָעָם: "דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה, דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה, דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה" - יא! יעדער אַיְנָעָר - דָּאַס אַיְזַדְיָה מַעַשָּׂה! יעדער אַיְנָעָר אַיְזַדְיָה אַן עַולְמָן מְלָא! ווֹאַס עַס קַאַכְטַּזְיָר דָּוְרַקְמִיטַּא אַיְדַּן - פְּלָאַיְ פְּלָאַות, ווּאַס דָּעַר פְּתָרוֹן אַיְזַדְיָה נַאֲרַדְיָה!

"מצמיח ישועות" - אַן צו וויסן פון ווואו

עס זענען דא ממש (וואס זענען איזוי) פַּאֲרָפְּלָאַנְטָעָרט - - אַמְּאַל האט מיר געזאגט אַיד, ער אַיְזַדְיָה גַּעֲוָעָן שְׁטָאַרְקַּמְּיאָשׁ, ער האט מיר דערצ'ילט ווּאַסְפָּאָרָא מִין יָאֹשׁ (- המעבר שעבר עליו), מען האט נישט גַּעֲגְּלִיְּבַּט עַל פִּי דָּרָךְ הַטְּבָע (שִׁיוּשָׁע). האט ער מיר געזאגט, אַז ער האט גַּעֲלִיְּנַט דָּעַם סִיפּוּרִי מַעֲשִׂיות - אַפְּרַעַמְדָּעַר אַיד - ער האט גַּעֲלִיְּנַט דָּעַם סִיפּוּרִי מַעֲשִׂיות. אַוְן דָּעַר אַוִּיסְפִּיר פון דָּעַר עַרְשְׁטָע מעשה אַיְזַדְיָה: "אַוְן וּוּי אַזְוִי עַר הַאֲטַזְיָה אַיְזַדְיָה אַרְוִיס גִּינּוּמָעָן הַאֲטַזְיָה עַר נִישְׁטַדְיָה צִיִּלְתַּא - צָוֵם סֻוּף הַאֲטַזְיָה עַר אַיְזַדְיָה אַרְוִיס גִּינּוּמָעָן [אַמְּנוּ סְלָה"]". האט ער דערהערט - 'אַיך וווער געהאלפֿן!' - ווּי? ווִיס אַיך נִשְׁטַח, דָּעַר

לפ"ק בעיר לאדזש שבפולין, התקרב לרביינו ז"ל ע"י רביה שלמה גבריאל ז"ל, היה למדן גדול והיה תמיד מסכים במסכנות, היה בזכרונו שיחות נדירות הרבה של רביינו ז"ל ותלמידיו, ששמע מחסידי ברסלב מדור הקודם לו, וממנו קיבל הרבה אותו חסיד הידוע הרה"ח רבי שמואל הורוויז ז"ל בהשראת התקרכובתו, ומוذكر רביה אלתר בן ציון בספרו "מי שמואל" כמה פעמים, נפטר י"א חשוון שנת תש"ד לפ"ק.

מעשה א' מספה"ק "סִיפּוּרִי מַעֲשִׂיות", מעשיות גבוחים עם סודות נשגבים שסיפר רביינו ז"ל.

רבי האט נישט דערציאלית. מען דערציאלית נישט, (אבל) יעדער וועט געהאלפן וווערן איזוי, נאר ער וועט נישט דערציאילן, מען קען דען דערציאילן!?

איזוי ווי עס שטייט "מצמיה ישועות". וואס איז טייטש 'מצמיה ישועות'?نعم א פרי איידער עס איז נצמיח געוואָרַן - איז דאס נישט ס'איז נישט. 'מצמיה ישועות' איז דער פשט, א מענטש דארף האבן געוואָלדיגע ישועות, ער וויסט (אבל) נישט ווי ער וועט געהאלפן וווערן. מען וויסט נישט - וויל די ישועה איז נאכניישט דא, וויל ס'איז נאכניישט אָרוּסְגָּעוֹאָקְסָן. אבל "מצמיה ישועות" - איז עס קומט די ישועה, ווערט די ישועה, עס איז מצמיה, עס ווערט א ניעז אָרֶךְ - א בוים איז א ניעז אָרֶךְ, א פרי איז א ניעז אָרֶךְ, ס'איז נישט געווען, ס'איז געווען נעלם בתכילת העלמה. דערפֿאָר טאָקָע, פֿאָר די ישועה וויסט מען נישט פֿוֹן וואו מען קען געהאלפן וווערן, די ישועה קומט (באופן) מצמיה ישועות [ב].

מיט דעם דארף מען לעבען! מיט דעם דארף מען לעבען! און את דאס האט דער Rabbi ארינגעבעאָקָן, דאס איז כמעט אִינְגָּאנְצָן דעם הייליגן רבינָס דיבורים, עס איז נישט קיין ספק אָז אלע דיבורים פֿוֹן רבין ליגט אֵין יציאת מצרים וגאולטה - אלעס, אלע חיזוק פֿוֹן רבין, 'יהיה מי שיהיה' 'יהיה איך שיהיה' 'הגרוע שבגורעים' - וואס איז למעלה מדרך השכל, דאס האט דער Rabbi גענומען פֿוֹן יציאת מצרים! די

ב. עי' בספר "עלים לתורפה" (אגרות מהר"ק מוּהָרָנָה ז"ל), מכתב כ"ה, זל"ש: "זהנה כשמסתכלים היטב באמת יכולם לראות בכל יום ויום צמיחת קרן ישועה, וכן שאנו מברכים בכל יום מצמיה קרן ישועה, וכן בתחילת התפילה אומרים מצמיה ישועה, וכן בברכת המאורות מצמיה ישועות, ובוודאי צריכים להאמין בזה בלב שלם, שהשם יברך מצמיה ישועות בכל יום ובכל עת ובכל שעיה, וכן יכולם לראות מרחוק מי שמשים לב זה, ואף על פי שעוצם הישועה בשלימות עדין רוחקה מatanנו מאד מאד, וכן שכותב לשועה רחקה ממנה, אף על פי כן הרבה הרבה יכולין להיות את עצם ולהזק את עצם על ידי זה שדיברנו, על ידי שמאמינים שהשם יברך מצמיה ישועות, שם לבן בני היטב לדברים האלה".

צדיקים נעמען אלעס פון די תורה הקדושה. די יציאת מצרים וגואולתה - איז אלסдинג, דאס איז א סיפור כלול כל הבריאה כולה
און יעדן מענטשן בכל פרטיו ודקדוקיו ממש!

קערנדלעך פון דער גאולה העתידה

און אפילו די גאולה הנצחי וואס וועט זיין לעולמי עד ולנצח נצחין בכלל ובפרט - פון מצרים איז מען ארוייס (נאר) פון מ"ט שערינו טומאה, לעתיד וועט מען ארוייסגיין פון נו"ן שערינו טומאה 'לנצח נצחין' - אבער דער גרעין פון דער ישועה איז געוווען אין מצרים, די קערעלע איז שוין געוווען דארטן, דאס הייסט, אפילו די גאולה הנצחי וועט אויך זיין מכח יציאת מצרים, בכח יציאת מצרים [כא].

מען הערט די ווערטער - ס' ממש - - די וועלט גייט ארום מיט יאוש, פול מיט יאוש, ברוחניות ובעשניות. עס דארף ליגן אין די אמונה הקדושה, עס דארף שיינען די אמונה הקדושה דאס איז דער אויבערשטער פירט דער וועלט. די גאנצע יציאת מצרים, די גילויים הנוראים איז געוווען - "בַּיְ אָנִי ה', בְּקָרְבֵּ הָאָרֶץ" [כב]. דו זעסט את די גראבע טבע? דער אויבערשטער

כא. עי' בספה"ק "ליקוטי הלכות" הל' יו"ט ה"ה, אות י', זול"ק שם: "שבת ויום טוב (שהם בחיה' גאולה העתידה, וגאולת מצרים - עי' פנים. המעתיק) צרכין זה זהה. כי אם לא היו האותות וכו' שעל ידי זה קדושת יום טוב לא היו יודעים משבת כלל. ואם לא היה קדושת שבת לא היה אפשר לגנות אלקותו יתברך ביציאת מצרים, כי עיקר המופתים של יציאת מצרים היה בכך שבת שקביעא וקיימה, שהזהו בחינת שבת הגדול שקדם פסח. וכן גאולה האחרונה אי אפשר כי אם על ידי שהיא מקודם גאולה הראשונה ואלמלא הכה של גאולה האחרונה לא הייתה גאולה הראשונה, בבחינת קץ בא הקץ (כמו שסביר בא מקום אחר)... כי שניהם צרכים זה זהה בבחינת "

"עד יעבר" "עד יעבר" וכו'. ודרשו רז"ל, על גאולה הראשונה ועל גאולה האחרונה. שאז בשירת הים בשעת קריית ים סוף, שהוא גמור יצירות מצרים, התנבה על סוף

הגאולה האחרונה שאין אחריה גנות, כי שניהם תלויים זה זהה".

כב. שמות ח, יח.

זאגט "הטעלהת" [כג] - איך שפיל זיך מיט דעם איזוי ווי 'כחומר ביד היוצר. פול, פול אצעלכע גילויים וואס ס'אייז געוען אין מצרים!

און דאס דארף מען גלייבן, דאס ליגט אין די דיבורים פון צדיק - די דיבורי אמונה! און את דאס איז אלץ נtagלה געועארן - און מען דארף עס נעמען, "תחליה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים" -نعم פון דארטן,نعم פון דארטן! דו בייסט שוין דארטן געוען, עס זענען אלע געוען - "כאילו הוא עצמו יצא מצרים" [כד] - וויל מען איז טאקו געוען אין מצרים, און ערשת (-און יע策ט) קומט מען נאר, עס דארף זיך ענדיגן די תיקונים.

און איז עס איז קלאר די אמונה איז דער אויבערשטער פירט דער וועלט און איז אלעס אלעס איז פונעם אויבערשטן, אלעס איז פונעם אויבערשטן, איז נישטא קיין יאוש! ס'אייז נישטא קיין יאוש! ס'אייז נישטא קיין יאוש במציאות! ס'אייז נישטא קיין יאוש! מען קען זיך האלטן, אלעמאל האלטן, אלעמאל אלעמאל זיך האלטן! [כה] **דאס איז**

כג. שמות י, ב.

כד. גמ' פסחים קטז:

כה. עי' בספה"ק "ליקוטי הלכות" הל' משא ומתן ה"ד, אות י"ז, זול"ש: "כל זמן שיש לו אמונה יש לו תיקון לעולם! וכמו שאמר רביז"ל לאחד שנפל בדעתו מאד. ענה ואמר לו: 'אם אתה מאמין שיכולין לקלקל תאמין שיכולין לתקן!'. וכבר מבואר בדברינו אלף פעמים שאין שום יאוש בעולם כלל. והעיקר הוא האמונה כנ"ל, כי כביש לו אמונה בהשגתו יתרוך בשלמות, זהה בחינת רצוא ושוב, בחינת כלויות האחירות בראשית כנ"ל, על ידי זה זוכה להגיע לאחרית טוב בבחינת כי אחרית לאיש שלום, כי על ידי אמונה שלימה ידלג ויקפץ על כל המניעות וההסתות והפיתויים והדוחיות וחלישות הדעת שהיצור הרע וחילותו רוצחים להפלו כאילו אין לו עוד שום תקוה (עדין). כי על ידי אמונה עוברים ומדלגים על הכל, כי הוא מאמין שהשיות ראשון ואחרוןALKI הראשונים והאחרונים. והוא יתרוך בוחר בעבודת משה רבינו ועובדת האבות וכל הצדיקים הנוראים. ואף על פי כן הוא משתעשע ומתקבל תענווג גם מעבודה קלה של הפחות שב翀אים שבישראל. אפלו רשותם ובעלי עבירות ופושעים ישראל כל זמן שם ישראל נקרא עליהם, דהיינו שיש להם אמונה!".

דאך דער גאנצער איד - זיך אלעמאָל דערהאלטן - דאס איז דער גאנצער איד! די "עמַ קְשָׁה עֲוֹרֶף" דקְדוּשָׁה [כט], וואס אויף דעם זענען מיר באשאָפַן גְּעוּוֹאָרְנוּ! אונ דאס איז די גְּרַעַסְטָעַ המֶלֶךְהַ! די גְּרַעַסְטָעַ המֶלֶךְהַ! אלע עולמָות שטִיעָן אַין אָונְצָעַר תִּקְוָן - אלע עולמָות ממש!

אהבתִי אהֲכָם אָמָר ה'

עס איז כדאי איז מען זאל וויסן, עס זאל שיינען די זאר: "**אהבתִי אהֲכָם אָמָר ה'**" [כט] - דאס גיט על כל אחד ואחד מישראל, על כל אחד ואחד מישראל, מען קען דאר האבן איזא מין דביקות, ממש ממש! אָמוֹרָא' דִיגָעָר דְבִיקָות!

א איד האט געטוּהוּ לעצטנס וועגן 'מאה ברכות', האב איך געזעהָן ער ברעננט אָראָפַן כמה ספרים. איז חוץ אלע מעשיות ווי מען זאגט - דארף עס זיין א (זכיה שנותנים לו) רשות - מען גיט א מענטשן רשות צו דאנקען דעם אויבערשטן! [כט] דאס איז דאר איזא מין זכות

כו. עי' בספה"ק "ישmach משה" פר' אמר, ד"ה "במדרש שור או כשב", זול"ש: "על פי מ"ש בבחן טוב (פרשת תsha דף קצ"ד) בשם חכמי קאשטייליא על הפסוק (שם שמות לד ט) 'ילך נא ה' בקרבינו כי עם קשה עורף הוא', זול' בקצרה, שאמר משה להקב"ה למה יחרה אָפַר בעמך (שם שמות לב יא), ואם מפני קושי ערפם ועודם מחזיקים בהטומאה שהורגלו במצרים, הלא אדרבה זו טענה חזקה לקרבם אליו, כיון שבטעם קשה עורף וחזקים להפוך פניהם מדבר שהורגלו, כמו כן היה עם קשה עורף שלא ימירוך, אזי אחר שיורגלו עובודתך ויהיו חזקים באמונתך ולא ישיבו מפני כל. זהה שאמר משה רבינו ע"ה ילך נא ה' בקרבינו, כיון שעם קשה עורף הוא כנ"ל, עכ"ל. ונמצא הוּי מְלִיצָה לְזֹכָות", עכלה"ק של בעל ה'ישmach משה' ז"ע.

כז. מלאכי א, ב.

כח. עי' בספה"ק "ליקוטי עցות", ערך 'תפילה', אות כ"ט, זול"ש: "כשאנו קוראין להשיות בתארים שלبشر ודם בתפילות וברכות, והוא נמצא לנו בכל קראינו אליו, זה חסד הש"ת, כי אם לא היה חסדי הש"ת, לא היה כдאי לקרוא ולכנות אותו יתברך בתארים ושבחים ותיבות ואותיות, אבל זה הכל חסד הש"ת, ומזה ראוי לאדם להתעורר ולהתלהב מאד בתפלה, כשיזכור גדולת הבורא יתברך כפום מה דמשער

עליוון! דו וויסט וואס דאס הייסט? נאכמער, דער אויבערשטער זאגט - 'אריך וויל דין דענק!' דאס איז דאר א מורה'דיגע זאר, מיר זענען מורה'דיג גרויס אונן מורה'דיג חשוב - מורה'דיג!

די קטנות מיט די הבלתי עולם איז אונז משכיח אלע אלע ערנטקיטן, אלע ערנטקיטן פון א איד! א איד איז א לעבעDIGע זאר, א איד איז א פריליכע זאר, א איד איז פול מיט אלוקות, פול מיט אמונה! אונן מיר זענען מוכשר לכך, אונזער בגין הגוף איז דאר - "צ'וֹרָא דְמַשְׁפְּנָא כִּצְוֹרָא דְעַבְּדָא דְבָּרָאשִׁית, וְצִוֹרָא דְגּוֹפָא כִּצְוֹרָא דְמַשְׁפְּנָא" [כט], מיר זענען מוכן צו זיין א משכן דקדושה! מיר דארפן אביסעלע אמונה! אביסעלע אמונה! אביסל שלל!

כִּי חָג ה' לְנוּ

מען דארך דאר גלייבן איז עס איז דאר דא א התאחדות בכל עת ורגע. עס קומט א יומן טוב - חג לה', חג לה', אונן מיט איז מאין חידוש, מיט אזעלכע שירים, מיט אזעלכע ניגונים וואס עס איז קינימאל נישט געוען... (מען דארך) זיך אביסל אפטרייסלען פון די עצבות, פון די קטנות המוחין, פון די בלבולים - חג לה!

אונן איזוי ווי (עס איז) חג לה' בכלליות, איז (אויך) חג לה' בפרטיות, 'נֶר אִישׁ וְבֵיתוֹ' - חג לה'! דער אויבערשטער פרידט זיך מיט יעדן אידישן שטוב, מיט יעדער ניגון, מיט די אלע תיקונים וואס עס טוט זיך: מיט בייעור חמץ, מיט אכילת מצה, מיט שמחת יומן טוב - אלעס אלעס, דאס איז א מורה'דיגע זאר. יומן טוב איז א בחינה - א מעין

בלביה, שהוא מרוםם וממושא מאייד מכל אלו השבחים והתארים, רק מה אהבתו וחמלתו וחסדו הגדול נתן לנו רשות לקרות אותו בתארים אלו ולהתפלל לפניו, כדי שנזכה להתדק בו יתברך. על כן ראוי לומר על כל פנים אלו התיבות והתארים לבב שלם ובכוננה גדולה במסירת נפש, מאחר שהוא זוכה בחסדו לקרות אותו בתארים אלו". כת. תיקוני זוהר, הקדמה, דף י"ב. [תרגום: צורת המשכן היא כצורת מעשי בראשית, וצורת גוף האדם הוא כצורת המשכן].

פָּוֹן דָּעֵר בֵּית הַמִּקְדֵּשׁ (וּוֹאָס הָאָט) אֲרִינְגְּגַעְשִׁיְנֶט אֵין יַעֲדָן אִידָּן; מַעַן דָּאָרֶף עַס (נָאָר) נַעֲמָעַן! מַעַן דָּאָרֶף עַס נַעֲמָעַן!

אַ מַעַנְטֵשׁ דָּאָרֶף זַיִן מַקוּשָׂר מִיטָּן זָמָן: "הַחְדֵּשׁ הַזֶּה לְכֶם" [ל] – עַס אֵיז אַיְיָרְס – נַעַמְטָעַס, וּוּעָרֶט אַיְינָס מִיטָּן חֲוֹדֵשׁ, זִיְיט מַקְדֵּשׁ דַעַם חֲוֹדֵשׁ, מַשָּׁה רְבִינוּ הָאָט מַקְדֵּשׁ גַּעֲוָעַן דַעַם חֲוֹדֵשׁ – וּוּעָרֶט אַיְינָס מִיטָּן חֲוֹדֵשׁ, וּוּעָרֶט אַיְינָס מִיטָּן דַי מַועֲדִים וּוֹאָס סָאַיז דָא אַינְעָם חֲוֹדֵשׁ; דַי גַּאנְצָע קִידּוּשׁ הַחֲוֹדֵשׁ אֵיז דָאָרֶף לַמַּעַן הַמַּועֲדוֹת.

עַס אֵיז אַ יּוֹם טּוֹב – חָג לְהָ! "חָג הָ' לְנוּ!" "לְנוּ" – אָוָןְזָ מִיטָּן אַיְבָּעָרְשָׁטָן צַוְּאָמָעַן! אַ יּוֹם טּוֹב – אָוָןְזָ מִיטָּן אַיְבָּעָרְשָׁטָן! אַיְר וּוּיְסָט וּוֹאָס פָּאָר אַ מִּין שְׁמָחָה דָאָס דָּאָרֶף זַיִן?!

הַמְבָזָה אֶת הַמַּוְעֲדוֹת אֵין לוֹ חָלֵק לְעוֹלָם הַבָּא

מַעַן זָאָגָט פָּוֹן דַעַם "חִידּוֹשִׁי הַרְּיִ"ם" [לא], אֵז עַס שְׁטִיטִיט "הַמְבָזָה אֶת הַמַּוְעֲדוֹת אֵין לוֹ חָלֵק לְעוֹלָם הַבָּא" [לב]. אֵז עַס שְׁטִיטִיט אַט דָעֵר (וּוֹאָרט) "הַמְבָזָה", דָאָרֶף מַעַן גַּעֲפִינְעַן אֵין דַי תּוֹרָה דַעַם וּוּאָרט 'הַמְבָזָה' צַו וּוּיסָן וּוֹאָס דָאָס הַיִּסְט 'הַמְבָזָה' – אַזְוִי אֵיז דָאָרֶף דַי דָּרְכוֹ שֶׁל הַתּוֹרָה

ל. שְׁמוֹת יַב, ב.

לָא. עַי בְּסֶפֶה"ק "שְׁפַת אַמְתָה" פָר וַיְקָרָא-פְּסַח-תְּרֵלָב. גַם עַי בְּסֶפֶה"ק "אַמְרֵי אַמְתָה" – יְמִים רָאשׁוֹנִים של פְּסַח - תְּרֵפָ"ז, זֶלֶל"ש: "אֱלֹהִי מְסֻכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ תְּהִלָּה לְךָ תְּהִלָּה זָרָה הַמְצֻוֹת תְּשֻׁמָּר, אַתָּה בְּגִמְرָא כָל הַמְבָזָה אֶת הַמַּוְעֲדוֹת כְּאֵילָוּ עֲבֹדָה זָרָה שֶׁנָּאָמָר אֱלֹהִי מְסֻכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ וּכְךָ". גַּבְּיָ שָׁאָל כְּתִיב וּבְנִי בְּלִיעָל אָמָרוּ מַה יוֹשִׁיעַנּוּ זָה וַיְבָזַהוּ, וּנְرָאָה דָכַל הַמְבָזָה אֶת הַמַּוְעֲדוֹת הַיְיָנוּ שָׁאוּמָר עַל הַזּוֹמְנִים הַמִּקְדְּשִׁים מַה יוֹשִׁיעַנּוּ זָה, צְרִיכִים לְהַאֲמִין שְׁהִימִים טּוֹבִים נַוְתָּנִים כָּחָ על כָל יָמֹת הַשָּׁנָה, אָז"ל אָמָר עַל הַפְּסָוק "וְהִיא אַמְונָת עַתִּיר חֹסֵן יְשׁוּעָת" – שְׁכַפִּי מַה שָׁהָאָדָם מַאֲמִין בָּעָתִים וּבָזְמָנִים הַמִּקְדְּשִׁים כֹּר הֵם חֹסֵן יְשׁוּעָת".

לָב. מְשֻׁנְיוֹת אֲבוֹת פָּרָק ג', מְשֻׁנְהָ יַ"א. וּבְגַמָּ' פְּסַחִים קַי"ח עַי"א – "הַמְבָזָה אֶת הַמַּוְעֲדוֹת כְּאֵילָוּ עֲבֹדָה זָרָה", שֶׁנָּאָמָר "אֱלֹהִי מְסֻכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ" וּכְתִיב בְּתְרִיה "אֶת חָג הַמְצֻוֹת תְּשֻׁמָּר".

הקדושה^[לג]. איז בי שאול'ן שטייט איז בשעת ער איז געווארן מלך, איז די בני בליעל האבן געזאגט: "וּבְנֵי בָּלִיעַל אָמְרוּ מָה יְשֻׁעָנוּ זֶה? וַיְבֹּזְהָנוּ"^[לד], ווי מען זאגט - ווער דארף אים? וואס איז ער? ווער? ער וועט זיין א קיסער? וואס וועט דא זיין? וואס וועט ער אויפטוהן?! זאגט ער, איז מען זאגט אויף א יומ טוב "מה ישיענו?", איז דאס ביזוי יומ טוב - מה ישיענו היום טוב!.

- **הײַנט דארף מען עס 'ガָר'** ניצן! עס איז נישט קיין וואונדער וואס עס קומט הײַנט איזויפיל עצבות, מיט איזויפיל בלבולים וואס לאזט נישט צו אביסעלע ליכטיגקייט, אביסעלע ליכטיגקייט!

גב זיך איבער

דעראפער טאקע, די עצה היועצה אמיתית איז, צוגיין מיט א גרויסע עבדות - מיר זענען געוווען עבדים בי פרעה', מען דארף צוגיין מיט א ביטול גמור. איז עס קומט א עבד, מען שלאגט אים, מען קלאפט אים - ער מוז אבער טאן, צו ער פארשטייט צו ער פארשטייט נישט, צו ער וויל צו ער וויל נישט, איז האט אים דער אדון געהיסן, למעלה מהכוכחות.

מען דארף צוגיין מיט עבדות, ברור השם - עס איז א גוטער עבדות
- א ביטול צום אויבערשטן - די אמונה; און די אלע הלכות יומ טוב בפסחות - דער סור מרע פון יומ טוב פון 'לא תאכל חמץ' און פון 'בייעור חמץ' און פון א 'משהו חמץ'; און אכילת מצה מיט אלע מצוות בי אונז.

אין דעת סדר נאכט טווען זיך דאר אצעלכע אורות למעלה, אצעלכע אורות למעלה, עס איז מורה'דייג אין דער וועלט, און מען דארף קיין

лег. ע"פ מה שאמרו חז"ל "דברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר".

לד. שמואל-א י, נז.

אין זאָר נישט, נאר פשטוֹת, פשטוֹת פשטוֹת! אונ ביטול ביטול! אונ דער ביטול - אט דאס איז אונזער עעה, "עצתו אמוניַה!" [לה]

באָקּוּמָעַן אַ בִּיעַ צָוָה

עס ווערט געבראָכט פון דעם קאמַרְנָאָר [לו] מִן הַסְּתָם, (על המשנה):
"וחילופיהן בגולם" [לו] - אַ לשׁוֹן הַמְשָׁנָה - אַזָּא סּוֹד (מה שנקטו דייקא
 -) **"וחילופיהן בגולם"**. אַזָּוִי, נָעַם אַ תְּכַשֵּׁיט אַ מְנִיעַ (- האנט
 באָנְדוֹבְּרָעִיסְלָעַט), אַ מְנִיעַ קָעַן נִישְׁט וּוּעָרָן קִין אוּיְעָרְ-רִינְגָּל, אַונְ אַן
 אוּיְעָרְ-רִינְגָּל קָעַן נִישְׁט וּוּעָרָן קִין טְבָעָת. אַז דּוּ מַאֲכָסֶת אַ כְּלִי,
 נַאֲכָדָעָם וּוָאַס דּוּ מַאֲכָסֶת אַ כְּלִי קָעַן עַס נִישְׁט וּוּעָרָן אַנְדָּעָרְשָׁ; פָּוֹן
 אַיְינָן כְּלִי קָעַן מַעַן נִישְׁט מַאֲכָן קִין צְוּוִיְיטָעָר כְּלִי. אַז מַעַן וּוְיִלְיָא
 מַאֲכָן פָּוֹן אַיְינָן כְּלִי אַ צְוּוִיְיטָעָר כְּלִי, דָּאָרָף מַעַן עַס צְעָגִיסָּן עַס זָאַל
 וּוּעָרָן צְוּרִיק אַ גּוֹלָם, דָּאָרְטָן קָעַן זִיּוֹן אַלְעַ בְּעַסְטָעַ חִילּוֹפִין, דּוּ קַעְנָסֶת
 עַס מַאֲכָן אַ שְׁעַנְעָרָעַ כְּלִי, אַ גְּרַעַסְעָרָעַ כְּלִי, וּוְיִי דּוּ וּוְיִלְסָט, פָּאָרוֹואָס?
 וּוְיִלְיָא דּוּ הַאֲסָט עַס מַבְטָל גְּעוּוֹעָן. פָּוֹן דָּעַר בִּיטָּול - פָּוֹן דָּאָרְטָן.

דעַרְפָּאָר אַז טָאָקָע אַ דָּבָר יְדָוע; אַיְינָן דִּי אַרְבָּע יִסּוּדּוֹת אַז דָּא אַ
 באַהֲלָטָעָנָאָר חֻמָּר וּוָאַס הַיִּסְט 'הַיּוֹלִי', וּוָאַס עַר אַז מַקְבֵּל אַלְעַ
 צְרוֹתָה; עַר קָעַן וּוּעָרָן אַש, עַר קָעַן וּוּעָרָן מִים, עַר קָעַן וּוּעָרָן רֹוח,
 עַר קָעַן וּוּעָרָן עַפְרָה, עַר קָעַן וּוּעָרָן גָּאלָד, עַר קָעַן וּוּעָרָן זִילְבָּעָר.

לה. פִּוּט "אַתָּה הוּא אַלְקִינוֹ" בַּתְּפִלָּת יְמִים הַנוּרָאִים.

לו. בְּסֶפֶר נַצְחָר חָסֵד עַל מִסְכַּת אֲבוֹת, וְזַל"ש: "גּוֹלָם. מִבּוֹאָר בְּסֶפֶר יִצְחָק לְהַרְאָבָ"ד,
 שָׂסּוֹד 'גּוֹלָם' עֲנֵין תֹּהוֹ הַיִּסְׁוּדִית חֻמָּר 'הַיּוֹלִי', כָּל הַצְּרוֹת, וְהוּא אַיְן מִמְשָׁ.
"וחילופיהם בגולם" קַוְצָוּ שֶׁל יְהָדָה, שֵׁם כָּל הַחִילּוֹפִים לְהַחְלִיף בֵּין הַהְוִיה, שַׁהְוָא
 הַהְעִדר שֵׁבֵין הַהְוִיה, וְכֵן נִמְצָא מַשֵּׁם מַרְנָן אַלְקִי הַרְיִבְשָׁ זִצְּלָן, שָׂסּוֹד גּוֹלָם הַוָּא
 הַעִדר, שַׁהְוָא עִיקָּר הַהְוִיה, וְמוֹדרִיגָה זוֹאת לְמַעַלָּה מִן חַכְמָה שַׁהְוָא הַהְוִיה, וְלֹכְן פָּתָח
 הַתְּנָא גּוֹלָם שַׁהְוָא מִדְרָגָה הַיּוֹתָר גְּדוֹלָה, שָׁגַם הַרְעָה טּוֹב גְּמֹור שָׁם, וּמִשְׁתָּמֵשׁ
 בְּכָל הַמִּדּוֹת רַק לְצֹרֶךְ גָּבוֹהָ".

לו. אֲבוֹת פְּהָ, מִז.

פארוואס? וויל ער איז עפעס א שטארקער ביטול, דאס איז עפעס א נקודה אין וואס דער 'יש-ואין' קומען זיך צונוייף.

דער בעסטער ביטול אונזערע, דער בעסטער ביטול אונזערע - איז אמונה! אמונה הקדשה - דאס איז דער בעסטער ביטול, אמונה! תמיות! (פון דעם) איז מען מקבל די שענטע צורה וואס קען נאר זיין; מען קען פושט זיין די עריגטע צורה וואס מען האט אין זיך - און מקבל זיין די בענטע צורה.

איך וויס גארנישט

דער מגיד [לח] ברענget עריגעץ א משל, איז וווען עס דארף וווערן פון א ביצה אן אפרוח - א ביצה מיט אן אפרוח איז צוויי באזונדערע זאכן; אין א ביצה זעהט מען נישט קיין אפרוח, דער אפרוח איז א ניע זיך אינגןץן; איז עס דארף אריבערגיין פון א ביצה צו אן אפרוח וווערט עס חרוב ונחרב - ביטול; ערשת (דעםאלט) קען עס וווערן אן אפרוח.

די זעלבע זיך איז בי א חייטה [לט]; א חייטה וווערט אינגןץן נרכב און נאכדען וווערט דערוועקט א באהאלטען נקודה און עס הייבט

לה. עי' בספרו הקדוש "מגיד דבריו ליעקב", אות ס': "וחכמה הוא המהווה כל הדברים, וכל השתנות שבעולם אי אפשר בלי חכמה, דהיינו האין". **שעניינו** רואות שמבייצה אין יכול להיות אפרוח עד שmapsid הביצה מכל וכל, ייכנוס רגע אחד בשער האין, ואח"כ יכול להיות השתנות מביצה לאפרוח. ועל שם כן נקרא חכמה כ"ח מ"ה, שהוא האין והוא היولي של כל העולם, והוא הפושטה צורה ולובשת. על כן בה נעשה השתנות".

לט. עי"ש אות ע"ח: "ונודע שכל דבר שבעולם, כשהם מביבאים אותו לשורשו, יכולים לעשות בו השתנות ממה שהוא מקודם. **למשל** החיטה שרווץ לשנותה לעשות ממנה כמו חטים, מביבאים אותה לשראה, שהיא כח הצומח שבקרקע. וכך לא תצמוח אלא בקרקע ולא במקום אחר, וגם שם לא תצמוח עד שירדו גשמי וילחלחו ויפסידו צורתה ותבוא לבחינת האין, שהוא חומר ההיoli, שהוא בחינת חכמה כנודע, והוא שורש הכל, כמו "cols בחכמה עשית". אז יוכל לבוא בה כח הצומח, ויצמח ממנה

אן צו בליען א נייע זאר. פארוואס? וויל איבערגין – צו פושט זיין צורה און מקבל זיין צורה – דאס איז נאר דורך ביטול!

די געשםאקסטע ביטול וואס מען האט אונז געגעבן, איז די אמונה הקדושה! אמונה הקדושה – איך וויס גארנישט, איך וויס גארנישט, איך וויס גארנישט! איך גלייב אין דעם אויבערשטן – אז דאס איז קודש און דאס איז חול, דאס איז טמא און דאס איז טהור – אזו! אזו! איך וויס גארנישט, ביטול גמור.

פון דא וווערט מען א כל' צו מקבל זיין די גרעסטע הארת המוחין – נאר דורך ביטול, און א גוטער ביטול, א געשםאקער ביטול, א געשםאקער ביטול, א ביטול וואס דער ביטול איז די העכسطע זאר – מען איז זיך מבטל צום בורא עולם אלין און צו תורה משה, צו הלכה למשה מסיני – דא דא, דער ביטול! מיט דעם ביטול קומט מען און צו אלסдинגן!

גלויב אין דעם יומן טוב

און דאס – דאס איז דער ארבעטע יומן טוב, דאס איז דער ארבעטע ביי אונז יומן טוב: 'ראשית כל' – גלויבן אין דעם גרויסקייט! גלויבן אין דעם גרויסקייט! גלויבן אין דעם גרויסקייט! פילן איז מען איז אין דעם יומן טוב אזוי ווי מען איז ערשת אין דעם בית המקדש; און די אהבה של יומן טוב; און אלע תיקונים מיט וואס מען פילת און דעם יומן טוב – ובפרט מיט דעם 'סדר הקודש' – ווי ס'דארף צו זיין – בשמחה, בשמחה ובטוב לב; (וכמו-כן גם) אסאך לערנען אין דעםGANZEN יומן טוב, און אסאך דאוועגענען דעם יומן טוב. [ט]

כמה חיטם. וכן האדם כשיbia את עצמו לשresco, דהינו לבחינת אי"ן, שמקטין את עצמו, כמו הוכחה שמקטנת את עצמו, וזה יהיה בו השתנות המדות האהבה והיראה וכיוצא בו, הכל להשם יתרוך לבד".

מ. עיין בספר אוסף מכתבים (חלק א' מכתב ס"ח) וז"ל: הפסק עבר علينا בשמחה, ותודה לה' על כל פסח ופסח שחוטפים זהה העולם, ואף על פי שהוא כמו אותו,

עס לויינט צו לעבן טויזנט יאר...

דאס דאוועגעען פון דעם יומן טוב אליען, אונן די תורה וואס מען זיצט אונן מען לערנט יומן טוב, אונן די שמחה אין שטוב יומן טוב - בפשטות בפשטות, דאס איז תיקונים לעולמי עד ולנצח נצחים! וכל-שכן פסח, וואס למעשה איז עס טאקטן כולל כל התורה כולה, מיט אלע מיני תיקונים אונן אלע הלכות אונן אלע מנהגי ישראל!

אלע הלכות וואס גיינען דורך דעם יומן טוב, איז עס גייט צו ווי ס'דארף צו זיין 'באמונה שלימה', איז מען א געראטעוועטער, א געראטעוועטער לעולמי עד ולנצח נצחים - דאס איז עס! **עס לויינט צו לעבן טויזנט יאר צו האבן איין יומן טוב אויף דער וועלט!**

איך מיין איז דאס איז א גראיסער כלל, א גראיסער כלל - די אמונה. מיט דעם קען מען פארשטיין דעם ווארט פון "תחילתה למקראי קודש" -نعم זיך צו מצרים,نعم זיך צו יציאת מצרים,דו זאלסט אלעמאל מזכיר זיין יציאת מצרים - איז דו האסט א פתח וואס איז אן התחלה פון אלע התחלות!

ווײַפְּיל דער רבִי האט גערעדט פון התחלה - - ווײַפְּיל דער רבִי האט גערעדט פון התחלה - - דער הייליגער רבִי האט גערעדט פון התחלה, מען קען זיך באנייען! איז מען איז א בעל אמונה, קען מען זיך אלעמאל באנייען - א בעסערע צורה, א העכערע צורה - אלעס, אלעס!

אבל סוף כל סוף קיימנו המצוות היקרות התלוים בו באמונה, ונתכלנו בחג ה' אשר נחכנו, ומה רב טוב הצפון בחג הקדוש הזה, שנזכה ונחיה ונירש אותו, זוכר אני מהרה"צ ר' אברהם שטערינהארץ זצ"ל, שבשנותיו האחרונות הרבה לדבר בכל חג מה"שחחינו" של החג, והפליג לדבר מהזיכה שזכה להיות עוד יומן טוב זהה העולם.

אמונה אין דעם הסתר פנים

"אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה"^[מג] גייט אויף אמונה [טב]. מלכות רופט זיך אמונה^[מג]. די מידת האמונה וואס ווערט נמשך צו אונזערע נשמות וואס איז מספירת המלכות, איז "ראש פינה", דאס איז די בעסטע זאר - בפרט אין אונזער מצב פון הסתרת פנים, מיט איזעלכע בלבולים.

מיר טוען מיט אונזערע חכמוות - אינס צו-צוווי איז אויס חכמה, אינס צו-צוווי שפירט מען אזי, שפירט מען אזי, מען וויסט נישט וואס טוט זיך מיט אונז... ווער מבוטל בכל עת ורגע! אמונה! אמונה! אמונה! אמונה! אמונה! אמונה אין השגה פרטית, אמונה אין אלע מצות היבורא, אמונה איז וואס מען זעהט און וואס מען הערט איז אלע פון אויבערשטן - דאס איז הפלא ופלא, הפלא ופלא!

מיט אלע טירדות, מיט אלעס וואס מיר זענען אין איז דור המבול, מיט אלעס וואס מיר זענען אזי שוער באשאפן געווארן אין איז מין שוערע תקופה פון הסתרת פנים - קען מען זוכה זיין צו די גרעסטע זאכן אויף דער וועלט! צו די גרעסטע זאכן פון דער וועלט! (אפילו) בתוך הבלבול, בתוך הדין - מיט אמונה! מיט אמונה טוט מען גוטס, מען טוט נישט קיין שלעכטס איינמאל און נאכאמאל.^[מד]

מא. תהילים קית, כב.

מב. עי' תיקוני זהור, דף קמ"ה ע"א, שם מבאר פסוק זה על מידת המלכות.

מג. כידוע בזזה"ק ובכתבים עשרות פעמים.

מד. ראוי לציין לשון מוריינו שליט^{"א} על ספר התהילים עם פירוש "ישועות אשא" (קי"ח, כ"א): **פתחו לי וגוי,** זה השער וגוי, אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה. ישנים המדמים שכאשר האדם מהלך בחכמה ובחקירה, על די כן יכול לבא אל השם יתברך, וכשהמלך בתמיימות הרוי הוא כמו שהולך עם ראשו בקירות [די Kapoor אין וואנט], אבל האמת הוא להיפך, על די החכמה ובחקירה נכנסים למביי סתום, קר שלא רק שהאדם הולך עם ראשו בקירות, אלא שהקירות משבר את ראשו, ורק כשהאדם מהלך בתמיימות ובפשיות, על די כן שיר לצאת מהיצר.

צוזאמגעשטעלטע נשמיות...

איך האב געזעהן און אינטערסאנטע זאר. רבי דניאל פריש^[מג] האט אפגעדרוקט א ספר "מתוק מדבש" אויף "שער הגלגולים", איז אין דער הקדמה ברענט ער ארפאפ א זאר וואס עס איז כדאי דאס צו וויסן. [אוודאי איז דאס אויר פונעם אויבערשטיין, וואס דער אויבערשטער וויסט איז אזי דארף זיין –] ער ברענט ער ארפאפ דעם סטראשעלער^[מג], ער איז געוווען א תלמיד מובהק ביימס רב (בעל התניא)

וזהו מה שנאמר 'פתחו לי שער צדקABA בם אודה קה – זה השער לה' צדיקים באו בו', צדק היינו אמונה (לקוטי מוהר"ן סימן ז' בשם הזוהר הק'), ואמר דוד המלך, 'פתחו לי שער צדק' – הבו לי את כח האמונה, ועל ידי זה 'ABA בם אודה קה' –ABA לעבודת היראה, מה טעם, לפי ש'זה השער לה' – 'זה' דיקא, שככל שאר השערים של חכਮות וחקרות נעלמים וכsmouthלים בהם באים לידי מבוי סתום, ורק על ידי האמונה הוא השער לה', ומשום כן האמונה הוא כנגד ספרות 'המלכות', וזהו 'אבן מסוכן הבונים הייתה בראש פינה'.

מה. ה"ה הרה"ץ רבי דניאל ב"ר נפתלי הירצקה פריש זצ"ל, נולד ז' שבט שנת תרצ"ה בעיר נאנש באונגרן, בגיל שלוש התייתם מאמו, בהיותו בן תשע פרץ מלחתות העולם השנייה, עלה לארץ ישראל בשנת תש"ב לפ"ק, למד תורה אצל האדמו"ר רבי יוחנן מערלו ז"ל, ואח"כ דבק עצמו בחברות האדמו"ר מתולדות אהרן ז"ל, לימדים היה מראשי ישיבת 'אנשי מעמיד' ללימוד תורה הנסתור, ור"מ בישבת המקובלים 'שער השמיים', וגם יסד כולן ערבי "אוצרות חיים" ללימוד תורה הארץ"י ה'ק', וחיבר ספרים רבים בתורת החסידות והקבלה, וביניהם פירוש הנפלא והנפוץ "מתוק מדבש" על הזוהר הקדוש, ומורינו שליט"א היה בידידות רב עם רבי דניאל, בהיותם רמי"ם בישבת 'שער השמיים', והרבה דברי קבלה אומר ממשמו, וכן עד היום זה משמש מוריינו שליט"א הרבה עם ספריו, נפטר בי"ד שבט שנת תשס"ה לפ"ק, ומנוחתו כבוד בהר הזיתים בירושלים עיה"ק טובב"א.

מו. והרי לפניו מה שכתוב בספר הקודש "שער היהוד והאמונה" בפתח ומבוא שעריהם: "שמעתי ממורי ורבי (רבי שנייאור זלמן מליאדי) נ"ע שקיבל מרבו (המגיד מעזריטש) ורבו מרבו (מרן הבعش"ט), שבדורות האלו שם בחינת עקביים הם משוניים מדורות הראשונים, כי בדורות הראשונים היה כל אחד מכיר בחינתו בעבודתו, כי היה בחינת חילוק והבדל גםו נגלה בחינתם מצד שורש נשימותיהם, אשר נשימות שהם מבחינת בריאה היו מובדים הבדל גמור מנשימות הנמשכים מבחינת יצירה, ונשימות שהיו מבחינת בריאה הם היו רבנן ותלמידיהם, ונשימות שהיו

- ר' אהרן סטראשעלער. פערציג יאר האט ער זיך געוויניקט ביים רב. און ער האט עס מקבל געוווען פונעם רב, און דער רב האט עס מקבל געוווען פון דעם מעזריטשער מגיד, און דער מעזריטשער מגיד האט עס מקבל געוווען פונעם בעל שם - איזוי ברעננט ער ארפאפ. מן הסתם שטעלט ער (ר' דניאל פריש) צו א וואו עס שטייט דארטן אין איינער פון זיינע ספרים (מההסטרה אשעלאר) אין עפעס אין הקדמה.

- זאגט ער, אמאל איז געוווען, איז א מענטש האט געהאט א נשמה פון א גдол בישראל, איז אין א געוויסן שטח, איז ער איז ארפאפ אויף דער וועלט - אודאי בחירה איז דא - אבער ער האט געשפירט וואספארא גאנג אין לערנען דארף ער האבן, וואספארא גאנג אין עבודהת ה', ווי ער דארף דאוועגען, ווי ער דארף לערנען - דאס הארץ האט אים געזאגט וואס (ער האט צו טאן), און ער איז אפגעגןגען דיGANZUA יארן אויף איין קו. יעדער איינער איז צוגעקומען צו וואס ער איז אנטגעקומען - יעדער איינער - מער תורה, מער תפילה, מער צדקה, מער צו - - יעדער איינער איז צוגעקומען - אצעלכע מענטשן איז געוווען.

- און איז ער איז געוווען א נשמה פון א סוחר, וואס ער דארף האנדלען - האנדלען באמונה - אודאי דארטן איז אויר געוווען די בחירה - ער זאל אויסהאלטן תורה, צוהעלפן תורה, צוהעלפן ישיבות, תלמוד תורה - דאס איז דאר זיין זאר. האט ער געשפירט איז דאס איז זיין זאר, זיין זאר איז נישט גיין אין יענעמעס עבודה, נאר זיין זאר איז, 'דיןען דעם אויבערשטן מתוור (עבדתו המסתויימת לו).

מבחן היצירה היו עוסקים במסא ומתן והם היו תמכין דאוריתא, ונשומות הבאים מעשה היו עמי הארץ גמורים. אבל בדורות האלו באים הנשומות מעורבים בבחינותיהם, אשר כבכל בוחנות נשמות יכול להיות כל בחינות האלו בערבוביא, ולכן עבדתם גם כן הוא שלא בבחינת סדר, פעם יכול להתבונן ביהודה ופעם אינו יכול וכו', אלא על כרחך מוכחה האדם לבחון נפשו בכל האופנים, ואם לא הגיע אליו הבדיקה הזאת יעבד עבדתו באופן השני", עכל"ק.

- און איז עס זענען געוווען נשמות פון עמי הארץ גמורים, האבן זי געהאט די בחירה; אדער זענען זי געווארן די גרעסטע רשעים אין דער וועלט; אדער האט ער געוואוסט איז ער דארף משמש זיין תלמידי חכמים און ער דארף טהון וואס ער קען. און (טאמער) וויסט ער נישט קיין הלכה, פרעגט ער און ער טראקט נישט ארײַן קיין סאָר, ער טוט, דאס איז זיין זאָר; אבער (היה ידוע לו) איז די נשמה איז פון אָן עם הארץ גמור, ער איז נישט מסוגל קיין אַין זאָר צו פֿאַרְשְׁטִינְן, אַזּוֹי דארף זיין, ער דארף טהון וואס ער קען, אַזּוֹי אַיז געוווען אַמְּאל.

היינט קען מען אבער האבן (בפעם אחת) אַ נשמה פון אַ גְּדוּלָה בישראל און אַ נשמה פון אָן עם הארץ גמור - אַזּאָ סָאָרטָ נִשְׁמָה וואס אלע טאג פֿאַלְט אַיִּין אַנְדְּעֶרֶשׂ וואס מען טוט; היינט פֿאַלְט אַיִּין אַזּאָ מֵין גָּאנְג, מָאָרְגָּן פֿאַלְט אַיִּין אַזּאָ גָּאנְג - עס האלט אַיִּם אַיִּם אַיִּינְפֿאָלְן. (ומברא שם:) וויל מיר (- אַונְזְּעָרָעָ נִשְׁמָות) זענען מלוקט, אויב צעשפֿילט זיך די נשמה פון אָן עם הארץ, וויל מען וווערָן אָן עם הארץ, מען וויל וווערָן אַ קל שְׁבָקְלִים, (אונ מיטאַמָּאל) שְׁפִירְט זיך די נשמה (וּזִי) וויל וווערָן אַ גְּדוּלָה בישראל - און סְאִיזָּ רִיכְטִיגָּ, אלעס אַיז דָּא אַיִּן אָונְז. דאס אַיז אַ פְּלָאַדְיְגָעָ זאָר!

זאגט ער, דערפֿאָר זענען מיר נישט קיין בעלי סדר, און מען קען נישט זיין קיין בעלי סדר - און מען דארף זיך גָּאָרְנִישְׂט אַיבְּעַרְשְׂדָעָקָן! מען דארף האלטן אַיִּין אַנְהָוִבָּן בֵּיז דער אויבערשטער העלפט אַז מען כאָפְט זיך אלְיַיְן - שְׁרַעַק זיך גָּאָרְנִישְׂט! היינט לערנט מען זבחים, מאָרְגָּן לערנט מען מנהות, מען מוז טאן, טוה! טוה! לערן און לערן בֵּיז עס ווועט זיך אַיְנְגָעָבָן אַ 'שְׁבִילָן'. עס אַיז גּוֹט דאס צו וויסן - וויל מען פֿאַרְלִירְט זיך דָּאָר, וווער וויסט?! וווער וויסט?!... [מע]

מֵז. וחפְּצָה 'שְׁנַתְּקָרְבָּן' אַלְיוֹ בְּכָל מִצְבָּה, הַן בְּ'טִיבּוֹ' הַן בְּ'עֲקוֹ', זֶה מַוְרִינוּ שְׁלִיטָא' בְּסֶפֶר כְּדַת נְפָשָׁת מִשְׁבִּית (מאמר ואני תמיד עמר): יְדֹעַ שְׁכָחַ הַעֲתִים המוזכרים בספר קהילת (פרק ג') עוברים על כל אחד ואחד, ויש בהם י"ד עיתים לטב וו"ד עיתים למוֹטָב, ועיקר שליחותו של האדם בעולם הזה, הוא למצוא את השם יתברך, בכל

אכט סארטן סוכות...

אמאל זאגט מיר אaid - ער האט אין די אונגעארישע הייזער א
שכון זיינער, און ער זאגט אים, "שווין פערציג יאר די זעלבע
פארוואאנעס (ברעטער) מיט די זעלבע לילעכער מיט די זעלבע בלומען
- אליע, אפילו דעם טשוואק" - ער וויסט שוין איז 'דעם' טשוואק
לייגט ער ארײַן אין 'דעם' קורה, און 'דעם' טשוואק אין 'דעם' קורה
- אליעמאָל; און 'ער' (- המספר) איז אקט יאר נאך די חתונה, געהאט
אקט סוכות, און איינמאָל האט מען אים באֶגנְבּעַט, און איינמאָל האט
ער געהאט א (סוכה אויפֿן) באַלְקָאן, און איינמאָל איז ער אַרְבִּיעַר צו
אן אנדעָרעד דירה - אקט סוכות האט ער געהאט און אליע יארן א
נייע סוכה... דאס איז דאס, דאס איז דאס. זיי פרײַלִיךְ - מאָך א
סוכה, דין דעם אויבערשטן! קוֹק נִישְׁט, שְׁרֻעְקְׁזִיךְ נִישְׁט פָּאָר יָעָנָעָם,
ווער נִישְׁט צּוּבְּרָאָכְן, ווער נִישְׁט צּוּבְּרָאָכְן, נִיְּנִין! [מח]

מען דארף וויסן טאקט, די צדיקים וואס דער אויבערשטער האט ארפאגעשיקט די לעצטעה צוויי הונדערט יאר, איז 'למעננו', ממש 'למעננו' - יא, פאר אונזערע NAMES, מען דארף נאר האבן אמונה,

אחד מן העתים הללו, בין בטיבו ובין בעקו, כדי שייהיו העתים כולם שווים לטובה, כמו שפרש רשי על הפסוק (ישע'י ל"ג ו') "ויהי אמונה עתך חוסן ישועות", בזה"ל: "את שהאמנת בהקדוש ברוך הוא בעתים שעברו לך וציפית לישועה תהיה לך לחסן [ישועות חכמה ודעת]" כי על ידי שהאדם מחזיק בשם יתברך בכל העתים שעוברים עליו, אז העתים עצם עומדים לו לחסן ישועות, ככלומר על ידם צומחת ישועתנו.

מה. עי' בספה"ק ליקוטי הלכות פקדון ה"ד, אות י': "גם מי שאין עבדתו בשלימות, ואפ"לו אם נדמה לו שעדיין הוא רחוק לגמר, ואפ"לו אם הוא באמותך, אף על פי כן צריך להמתין ולצפות לישועתו ולהחיה את עצמו בתוךך בכל מה שיוכל; פעם בתורה, פעם בתפילה, פעם בהתבזבות ושיחה בין לבין קונו, פעם בשיחה עם חבירו או רבו, פעם בעשיותו איזה מצוה וgemäßות חסד, פעם ברצון וכסופין והשתוקקות שזה העיקר, כמבואר בדבריו זכרונו לברכה שעיקר הוא הרצון וכו', ובתוךך לומדין כאילו ומתפלליין כאילו וכו', עי"ש". עליל"ק.

אוֹן גַּלְיִבֵּן, גַּלְיִבֵּן, זִיר שְׁטָאַרְקָן, זִיר נִישְׁטָּפָרְלִין, זִיר נִישְׁטָּאַרְבְּדָעָן!^[מט]

דער אויבערשטער זאל טאקט העלפֿן מען זאל מקבל זיין דעם יומ
טוב, דעם 'פֿנִי הַיּוֹם כְּפֿנִי אֱלֹקִים', מיט א גְּרוֹיסָע שְׁמָחָה, מיט א חִיּוֹת,
מיט אַמְוָנָה פְּשׁוֹתָה, מיט מְצֻוֹת וּמְعֻשִׁים טּוֹבִים, מיט חֶסֶד, מיט
מִידּוֹת טּוֹבּוֹת; אוֹן ס'זאל קּוֹמָעַן אַ גּוֹטָע יָאָר, אוֹן אַ גּוֹבְּעַנְטְּשָׁטָע יָאָר
'לְנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל'!

מט. עיין בספר אוסף מכתבים (חלק א' מכתב ע"ב) וז"ל: וכל הספרים הקדושים
מצויים ברוך השם כהיום, וכן ספרי רבינו הקדוש וספריו מהרבנות והתפלות שלו
מצויים ופתוחים לפניו, ואין אלו צרייכים אלא להכין פה ללימוד את הספרים
הקדושים הנדרכים לכל איש ישראל הרוצה להיות יהודי כשר ולקיים את
התורה וכו'.

מודעה ובקשה

היות שעלו בידינו כמה שאלות ותשובות דרישות ושיעורים ממורינו שליט"א המיחדים לבחורי חמד - העומדים בשדה הקרב על חייהם, לומר להלש גיבור אני, בכל ענייני וסניפי יהדות, ולגלוות להם תכיסי מלחמה האיר להיות איש כשר באמת, שמחים אנו להודיע בשער בת רבים דבנוספ' לكونטרס החדש, יופיע בסיעטה דשמייא - לרגלימי בין הזמנים – קונטרס מיוחד "שות דורשי יהודך" – שות שנסאל למורינו שליט"א בענייני יהדות, ובפרט בשאלות השכיחות לבחורי חמד, וכפי עדותם של המהנדסים יהיה זהה רב התועלת בס"ד.

ומכאן הקרייה יוצאת! היות שההוצאות עלו למעלה מראש בלבד הכי, על כן נא וכל לשון של בקשה, מי שיש יכולת לרכוש אחד מהזוכים או לסייע באיסוף כסף למצווה נדירה זו, יודיע לנו במקודם האפשרי כדי שהיא אפשר לסדר הכל על צד יותר טוב, ובזכות זה שמזוכים לאלפי בחורים הצמאים את דבר ה' בדברי אלקים חיים ומתויקים, יזכו לבורך אשר יקיים את דברי התורה הזאת.

הזכותים הנצחיים

\$900 קונטרסים = 2000

\$500 קונטרסים = 1000

\$250 קונטרסים = 500

להמעוניינים לרכוש להם זכות אדריכו בהצלת NAMES ממש
יש להשאיר מודעה ב'קול דורשי יהודך' כאמור 9

ברכת מזל טוב

לכבוד ידידינו הנכבד, רודף צדקה וחסד ולא מחויק טיבותא לנפשיה,
אהוב תורה ולומדייה

ה"ה

מוח"ר משה אברהם ווידער הי"ז

שנדב סכום הגון

לרגל שמחת נישואין בנו ני"ז בשעטו"ם

ויה"ר מן קדם אבוחן דבשמייא, שיזכה לראות דורות ישראלים ומבורכים, בניים
ובני בניים עוסקים בתורה ובמצוות, בבריות גופא ונהורא מעלייא, וראות רק
תענג ונחת קודשנה כל הימים

~~~

וגם לאברך החשוב, איש ישרא וטוב לב, נעם הליכות איש תבונות

ה"ה

מוח"ר יואל דאנא הי"ז

לרגל הכנסת בנו לבריתו של אברהם אבינו למז"ט בשעטו"ם

ויה"ר מן קדם אבוחן דבשמייא, שירו רב תענג ונחת קודשנה מכל יצאי
חצריו, בבריות גופא ונהורא מעלייא, וכטוו"ס

מפרנסין עושה מצוה

הנוי נדיבים בעם, שמרוב טוב לכם, נתלו חלק בהוצאות המרובים

מוח"ר יוסף מררכי כהנא ני"ז

מוח"ר הרוצה בעילום שמו ני"ז

ויה"ר שבזות זה יוכו לרבות טוב הצפון,

ורוב תענג ונחת קודשנה כל הימים

יאמץ לבך

מען דארפ וויסן או יעדע קליעניגקייט – יעדע
קליעניגקייט – יעדער כפיה היצר, איז געוואלדייג
חשוב כי השם יתברך! וועז מען וויסט –
וואלט מען פון א גוטע פארמאך די אויג וועז
מען דארפ! אדער בײַשטיין א נסיאן; וואלט
מען געטאאנצט! מען וואלט געפלוינן אין די
לויפטן ממש!! מירוב שמחה ואס מען טוט א
נחת רוח פארן אויבערשטען! אונ מען איז מגלה
דען אויבערשטען אין אלע עולמות!!

(мотוך שיחת הכנה לפסה שנות תשס"ח לפ"ק)